

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 38. Mt. XVIII

Rugs.-Sept. 17, 1938

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

XV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

LEKCIJA

Galat. 5, 25—6, 10.

BROLIAI: Jei dvasia gyvename, dvasia ir elgimės. Nepasdarykime tuščios garbės geidžiančiais, viens kitą kiršinančiais, vienas kitam užvydinčiais. Broliai, jeigu žmogus ir bus atsidavęs kokiam nors nusidėjimui, jūs, kurie dvasiniai esate, pamokykite tokį švelnumo dvasioje, nusimanydamas, kad ir tu netaptumei gundomas. Vienas kito sunkenybes nešiokite, ir taip Kristaus įstatymą išpildysite. Nes jei kas nusimano save esant kuom nors, kuomet jis yra niekas, pats save suvadžioja. Savą gi darbą kiekvienas teištveria ir taip iš savęs teturi garbę, o ne iš kito. Nes kiekvienas savo naštą nešios. Ir tas, kuris yra žodžiu mokinamas, tesidalina visokiu geru su tom, kurs pats save mokina. Neapsigaudinėkite: Dievas nepasityčiotinas yra. Nes ką žmogus pasės, tą ir surinks, nes kuris žmogus sėja savo kūne, tas ir surinks iš savo kūno supuvimą; kuris gi sėja dvasioje, tas iš dvasios surinks amžiną gyvybę. Darydami gi gerą,

EVANGELIJA

Luk. 7, 11—16.

ANUO metu Jėzus ėjo į miestą, kurs vadinosi Naimas: draug su juo ėjo Jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant gi Jam prie miesto vartų, štai buvo išnešama numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas delei jos, jai tarė: Neverk! Ir Jis prisiartinęs ir prisilietė neštuvų. (Tie gi, kurie nešė, sustojo). Tuomet Jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkies. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O Jis atidavė jį jo motinai. Visus gi apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą.

nepavargkime, nes savo laiku rinksime nepavargdami. Taigi, kol turime laiko, darykime visiems gerai, labiausiai gi tikėjimo namiškiams.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

5. Šventasis Raštas

SAVAIME suprantame, jog Dievas, skelbdamas savo mokslą ir valią, norėjo, kad visa žmonija šitą žinotų ir žinodama pildytų Jojo norus. Taigi, Jis ir sumanė sudaryti du šaltinius, iš kurių žmonija semtų sau šitas žinias, būtent: Šventąjį Raštą ir Tradiciją (šis paskutinis žodis reiškia lotyniškai "perdavimą žodžiais" arba pasakojimą).

a) Šv. Raštas bendrai

"Šv. Raštas turi 72 knygi. Laikotarpy 1500 metų prieš Kristų ir 100 metų po Kristaus jas surašė 40 vyrų, Dievo parinktų ir apšviestų, Šventosios Dvasios įkvėptų ir prižiūrimų. Šventojo Rašto 5 Mozės knygos yra

tai seniausias pasauly rašytasis veikalas. Visas šitas 72 knygas R. K. Bažnyčia pripažino esančiomis Dievo ŽODŽIU.

Kad Šventojo Rašto knygos yra parašytos atskirų žmonių ir atskirais laikais, kad jos ir skiriasi turinio ir tikslo atžvilgiu, tačiau, suglaustos krūvon jos sudaro darnią visumą, suderintą vienatą, lyg kad tos pačios muzikos veikalo suderinti garsai (akordai). Šis kaip tik įrodo, jog jųjų šaltinis yra tas pats, bendras, antprigimtinis.

Šios knygos, surašytos prieš Kristų, vadinasi "Senajo Įstatymo" knygomis, o surašytos po Kristaus vadinasi "Naujojo Įstatymo" knygomis. Senajo Įstatymo knygos parašytos hebrajų kalba (senovės žydų), be dviejų (Išminties ir 2-os Makabėjų knygu), parašytų graikų kalba. Naujojo Įstatymo

knygos parašytos graikų kalba, be vienos šv. Mato evangelijos, kuri parašyta hebrajų kalba.

Šveicarijos teologas, Jokūbas Kristijonas Iselin'as (mr. 1737 m.) suskaičiavo, jog Šventajame Rašte yra 773,662 žodžių; 3,666,480 raidžių; žodis Dievas (žydiškai Jehova, arba Adonai) atsikartoja 8755 kartų.

Steponas Langtonas, Kanterburio arkivyskupas (mr. 1228 m.) Šventąjį Raštą buvo suskirstęs į skyrius, o Paryžiaus spaudėjas (drukorius) Steponas Robertas buvo suskirstęs į eilutes, kurių iš viso Šventame Rašte yra 31,173.

b) Parašytas po šventosios Dvasios įtaka (įkvėpimu).

Visos Šventojo Rašto knygos yra autorių parašytos po šventosios Dvasios įtaka, arba įkvėpimu (lotyniškai inspiracija).

Neretai atsitinka, kad žmogus, norėdamas parašyti laišką, prašo pažįstamo tai atlikti; šiuo atveju jis išpasakoja jam savo laiško minčių turinį, palikdamas parinkti atatinamus žodžius. Panašiai pasiūlgė Dievas ir su Šv. Rašto autoriais: Dievas pavesdavo savo parinktiems, šventiems vyrams Jojo vardu parašyti laišką į žmones ir įkvėpdavo autoriams, ką jie turi parašyti.

Šventoji Dvasia ypatingu būdu darydavo jiems įtakos, ragindama juos rašyti ir apšviesdama juos, rašant jiems. Taigi šie rašytojai stačiai ant rašomos medžiagos išdėstydavo Dievo žodžius. Jie rašydavo ne savo mintis, bet tikrai tą, apie ką Dievas jiems liepdavo rašyti. Kaip tai matome iš paties Jėzaus Kristaus žodžių (Mat. 15, 3; Mork. 12, 36), Šv. Raštas yra tai paties Dievo įkvėptas. Šio dėliai Tridento (1546) ir Vatikano (1870) Santarybos stačiai sako, jog Dievas esąs pirminis Šv. Rašto autorius.

Šv. Augustinas sako, jog Šventojo Rašto knygų autorių lūpomis kalbėjusi Šventoji Dvasia, jog "darsi išpūdžio, lyg patsai Jėzus būtų parašęs Evangelijas savo ranka". O šv. Grigalius D. tvirtina: "Šv. Raštas esąs rašytas Dievo pasiuntinybės žmonėms". Šv. Antanas Atsiskyrėlis šitaip išsitaria: "Šv. Raštas yra lyg kad iš mūsų mylimojo Tėvo gautas iš tėviškės laiškas". Šis laiškas pataria mums, ką mes turime daryti, kad vėl mes galėtumėme patekti savo tėviškėn ir

ten gyventi jau amžinąja laime. Šio dėliai ir šv. Paulius sako: "Kiekvienas Dievo įkvėptas raštas yra naudingas mokyti, sudrausti, pataisyti, auklėti teisybėje". (II Tim. 11, 16).

Tačiau, nemanykime, jog šitie šventieji rašytojai buvę tikrai akli Dievo įrankiai; šitoksai manymas būtų klaidingas. Ne kiekvieną žodį, bet tikrai mintį Dievas yra jiems padavęs. Tiesa, Šv. Rašto autoriai buvo Dievo įrankiai, tačiau, laisvi įrankiai bendradarbiauti su Dievu. Jie buvo panašūs į tuos artistus tapytojus, kurie tikrai nupiešia trobą; tačiau, tai kiekvienas daro savitu būdu, atatinamai savo gabumams, medžiagai ir pabūklams, kuriuos turi parankiui.

Šventosios Dvasios įkvėpimas padaro tai, kad Šv. Raštas yra laisvas nuo klaidų visuose tuose dalykuose, kurie paliečia Dievą ir žmogaus sielos išganymą.

c) Tikslas.

Vienintelis šv. Rašto tikslas yra tai pamokyti mus apie Dievą, Jojo valią ir būdą mūsų sieloms išganyti, kaip tai galime suprasti iš aukščiau minėtų šv. Paulio žodžių.

Taigi, šv. Rašto tikslas nėra tai moksliskas dėstymas ir išsprendimas nieko bendra su išganymu sielų neturinčių klausimų.

Mokslo klausimų atžvilgiu Šv. Rašto autoriai turi tas pačias pažiūras, kokios būdavo anais, t. y. jųjų laikais, lygiai taip, kaip kad mūsų laikais pamokslininkai savo pamokslus pamargina dabartiniojo mokslo dėsniais, ko dėliai, anot šv. Tamo Akviniečio, Šv. Raštas kalba pagal žmonių manymą. Pavyzdžiui: Šv. Raštas kalba apie saulėtekį ir saulėleidį, kadangi anuomet šitaip manyta; kiškį (zuikį) priskiria gromuliojančiųjų gyvulių rūšiai; tvirtina gyvatę kertant liežuviu, o ne nuodų dantimis ir t. p. Šitokių ir panašių klaidingų pažiūrų Šv. Raštas nepaduoda lyg kad tikruosius mokslo dėsnius, bet kalba apie juos taip, kaip kad anuomet visų manyta ir kalbėta.

Šio dėliai iš kai kurių teologų pusės būta, o kartais dar ir esama didelės klaidos remtis Šv. Raštu, besiginėjant dėl kai kurių mokslo šakų dėsnių.

d) Neklaidingumas.

Reikia nepamiršti, jog Šv. Rašte neklaidingos yra tikrai pagrindinės tikybos mintys ir tikroji žodžių prasmė, o ne žodžių

garsas. Jame galima rasti gramatinės ir sintaksinės (stilistinės) klaidos, ne visai vienaip nupasakojama istoriniai įvykiai. Sakoma apie Dievo ausis, akis, liežuvį, kojas, rūstybę, kerštą, kad ir visiems yra aišku, jos šito iš tikrųjų nebūdavo, ir nėra, ir negalėjo būti. Taigi, Šv. Rašte turime išizvelgti ne tiek į pačius žodžius, kiek į žodžių prasmę ir reikšmę; ko dėliai šv. Jeronimas ir sako, jog tik šitą prasmę Šv. Raštas yra įkvėptas ir neklaidingas.

e) Turinys.

Senajo Įstatymo knygų yra 45, o Naujojo — 27. Jos visos dalijasi į istorinio, pamokinančio ir pranašysčių turinio knygas.

Istorinės Senajo Įstatymo knygos turi savyje daugiausiai istorinių apsakinių, kad jose ir yra pamokančių ir pranašaujančių dalykų. Joms priklauso Senajo Įstatymo Mozės 5 knygos apie sukūrimą pasaulio, patriarcho gyvenimą ir žydų istoriją iki šiems įeinant į Žadėtąją Žemę. — Jozue knygos apskaičiuoja apie apvaldymą jos. Karalių knygos kalba apie žydų karalių nuotikius. Tobijo knyga pasakoja apie Tobijo darbus, jam esant nelaisvėje. Makabėjų knygos apskaičiuoja apie žydų vergavimą Antiocho laikais ir kovą dėl nepriklausomybės.

Pamokančios, talpinančios įvairius pamokymus knygos yra šios: Jobo knyga apie kantrybę; Dovo psalmės (150); Saliamono, Išminties ir Patarlių knygos.

Pranašysčių knygoms, kurios kalba apie būsimąjį Išganytoją, priklauso: 4 didžiųjų pranašų, t. y. Izaijo, Jeremijo, Ezechelio ir Danielio, ir 12 mažųjų pranašų, kaip va: Jono, Habakuko, Agėjo, Mikėjo ir kitų.

Naujojo Įstatymo istorinio turinio knygos yra 4 Evangelijos, būtent: šv. šv. Mato, Morkaus, Luko ir Jono ir Apaštalių Darbų knyga.

Pamokančios knygos yra tai Apaštalių 21 laiškas, kurių 14 priklauso šv. Pauliui.

Pranašystės knyga yra tai Apokalipsės, arba šv. Jono Apreiškimo knyga, jojo parašyta Patmos saloje, kur jis buvo ištremtas. Ši knyga yra labai sunki suprasti. Ji pranašauja apie būsimąjį Bažnyčios likimą.

Visos Senajo Įstatymo knygos, kaip jau minėjau, parašytos hebrajų (senovės žydų), o Naujojo Įstatymo knygos graikų kalba.

Visą Šv. Raštą lotynų kalbon buvo išvertęs 400 m. šv. Jeronimas, šv. Tėvui patarius ir pataisius. Šis vertimas yra praplites po visą pasaulį ir popiežiaus paskelbtas kaipo tikrasis vertimas; ko dėliai jis ir vadinasi "Vulgata" (paskelbtas).

Lietuvių kalboj buvo keletas protestantų vertimų, kurių žymiausias yra tai Bretkūno. Žemaičių vyskupas Melchioras Giedraitis buvo išvertęs visą Šv. Raštą lietuvių kalbon; tačiau be paaikškinimų (be komentoriaus) ir nelabai gryna kalba.

Dabartiniais laikais yra jį išvertęs dabartinis Metropolitai, Arkivyskupas Juozapas Skvireckas, labai dailia kalba ir su plačiu paaikškinimu (komentoriumi). Jis 1937 m. išleido apyvartoni ir labai dailų ir pigų Naujojo Įstatymo leidinį žmonėms pasiskaityti. Visiems patartina įsigyti ši knyga, kurią galima gauti kiekviename katalikiškame knygyne.

Šv. Raštas yra ne vien leista kiekvienam skaityti, bet ir patartina, kadangi "visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokyti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda tarėtumėme vilties", kaip kad sako šv. Paulius (Rom. 15, 4).

Iš Šv. Rašto pasimokiname, kaip reikia pažinti Dievą; pažįstame Jojo visagalybę iš sukūrimo pasaulio ir daugybės stebuklų; Jojo išmintį, skaitydami, kaip Jis išmintingai tvarko žmoniją atskirais laikotarpiais; Jojo begalinę meilę ypač iš Kristaus Įsikūnijimo, kančių ir mirties ant kryžiaus ir t.t.

Šv. Rašte randame kilniausiųjų dorybių pavyzdžių (Abraomo, Juozapo, Mozės, o ypač Jėzaus Kristaus ir Švenčiausios Panelės Marijos), kurie mums priduoja akstino ir patiems taurintis (tobulintis).

Jis yra panašas į trimitą, kurio skardūs balsai paragina drąsiai kirstis su sielos priešais. Jis parodo mums kelią į amžinąją laimę, lyg jūrų žiburys jūrininkui rodo kelią į ramųjį uostą. Jis moko mus pažinti mūsų nuodėmių piktąsias pasekas ir saugotis piktos. Jis yra lyg veidrodis, kurs parodo pikta ir pamoko, kaip išsisaugoti jo. Skaitymas jo pagimdo skaisčiausias sielas. Pamėgk Šventąjį Raštą, o nemėgsi piktųjų kūno jausmų — visa tai yra šv. Jeronimo išsireiškimai.

Niekados negalima pasakyti, jog jau gerai pažįsti Šv. Raštą, kadangi, juo dažniau

skaitai jį, juo daugiau naujo jame randi lygiai taip, kaip kad juo labiau semi iš skaitaus šaltinio, juo daugiau jis teka, juo daugiau skanus pasirodo. Jis panašus gerai ganyklai, ant kurios juo labiau ganosi banda, juo labiau pasisotina.

f) Kaip skaityti.

Tačiau, kas nori skaityti Šv. Raštą, tas turi turėti tokio noro, koks turėta šventųjų žmonių, jiems berašant šitas knygas, būtent: šaaktis Šventosios Dvasios apšvietimo.

Be šio dar, leista skaityti tik tai tokie Šv. Rašto vertimai, kurie yra patvirtinti popiežiaus ir yra aprūpinti Bažnyčios Tėvų paaiškinimais ir vyskupijos vyskupo patvirtinimu (leidimu skaityti). Mat, yra daug vertimų, eretikų ir atskalūnų iškreipytų, kaip kad dabartiniųjų laikų protestantų, o ypač taip vadinamųjų "biblistų".

Šv. Rašte yra daug sunkiai suprantamų vietų, ir tik tai R. K. Bažnyčioje galime rasti neiškraipytaį Šv. Raštą ir tikruosius paaiškinimus tamsių vietų, kadangi, kaip jau aukščiau minėta, tik tai Apaštalams ir jų tikriems įpėdiniams, popiežiams ir vyskupams, t. y. tik tai R. K. Bažnyčiai, Kristaus yra pažadėta ir daota Šventosios Dvasios Globa. Iš šito seka, jog Šv. Raštas yra tik tas tikrasis, iš kurio semia savo mokslą R. K. Bažnyčia.

Kovai prieš R. K. Bažnyčios mokslą eretikai ir atskalūnai, lengviau kitiems suvedžioti, versdami Šv. Raštą ne vien tik pakeitę kai kurias jo vietas, bet ir išmetę iš jo visą knygas, kaip kad, pavyzdžiui, Liuteris atmetė šv. Jokūbo raštus, kadangi juose be tikėjimo reikalaujama dar ir gerieji darbai. Šio dėliai katalikams neleista skaityti protestantų atspausdintas Šv. Raštas.

Deja! mūsų lietuviai, o ypač čia Amerikoje yra taip lengvapėdiški, taip lengvai duodasi apgauliojami, jog "biblistams" siūlant įvairias knygas, jie mielai noru prisiperka visokio šlamšto; o kunigams ir katalikų knygų agentams patarius įsigyti gerą knygą pasiskaityti, nusikreipia, teisindamies, jog jie neturi pinigų tokiems dalykams!

Gaila šitokių! Suvylioti klaidingų išvedžiojimų jie veikia nustoja tikybos ir doros ir lietuviybės jausmų ir virsta nei varle, nei gegute! Deja!

DIEVAS LAUKIA

Dievą užmiršęs, pasaulis užšalo.

Žemė giliai nedorybėj paskendo.

Kur gi nueisime? Liūdna be galo!

Miestas supuvęs, ir sodžius jau genda.

Dievą kas atmena? Dievą kas myli?...

Dievas dar kenčia; Jis laukia ir tyli.

Žemė nuo Dievo seniai atsisuko.

Žmonės sau dangų artesnį atrado:

Brenda per purvą prie Turto — dievako;

Vargo nebijo, nei šalčio, nei bado...

Dievo kas ieško? Aukščiausią kas myli?...

Dievas vis kenčia, vis laukia ir tyli.

Žmonės gudrieji vien sau betarnauja.

Širdys be meilės, be jausmo ir kietos.

Artimas tekina artimo kraują.

Mirk, kas varguolis! čia nėra tau vietos!...

Dievą kas atmena? Dievą kas myli?...

Dievas vis žiūri, vis laukia ir tyli...

Lėbauja žmonės, puotauja ir džiaugias.

Daagelis šaukia: "Nėr Dievo! Ko slepias?"

Juokias jie, šaipos; jiems pritaria draugės...

Dūksta pasaulis, nuožmiai susitepęs...

Dievas vis tyli. Tačiau, kad prabils,

Visas pasaulis sukliks ir nutils!

M. V.

Šventų Mišių Aukojimas

DANGIŠKASIS Tėve, aukoju Tau šv. Mišias; aukoju Tavo mieliausį Sūnų, Jo įsikūnijimą, užgimimą. Aukoju Jo smarkias kančias, Jo kruviną prakaitą Alyvų Darželyje, baisų plakimą, erškėčiais apvainikavimą, kryžiaus nešimą, kryžiovimą, sopulingą mirimą, Jo švenčiausiąjį Kraują ir visa Tau aukoju, ką mieliausias Tavo Sūnus dėl mūsų padarė, nukentėjo, ir tas šv. Mišias, atnaujindamas kančią, nekruvinu būdu paliko. Aukoju taip pat už šv. Bažnyčios reikalus, už mirstančius ir už sielas skaittykloje kenčiančias ir mano sielos išganymai. Aukoju taip pat už visus nusidėjėlius, pagonis ir atskalūnus, kad per tą šv. Mišių galybę pažintų šventą Katalikų tikėjimą ir apturėtų amžinąjį gyvenimą. Amen.

(Ta maldelė yra kalbama šv. Mišių laike po kieliko pakylėjimo).

ISPANIJA KALBA

DAR buvo pati Ispanų revoliucijos pradžia. 1936 metais aš jau buvau kitam perleidęs tėti sunkias Jėzuitų Provincijolo pareigas ir gyvenau vienuose rekolekcijų namuose, Barcelonoje. Bažnyčios priešai pasijuto laisvesni dabar išlieti visą savo neapykantą dvasininkams, ypač vienuoliams. Visuose miestuose buvo pradėta juos medžioti. Ši medžioklė visu tempu siautė ir Barcelonoje.

Tų pačių metų liepos mėn. 21 dieną į mūsų namus įsiveržė būrys sindikalistų (C. N. T.) ir čia pradėjo šeiminkauti. Jie iškrėtė visus mūsų vienuolyno kampelius, tačiau nieko įtartiną nerado. Nusivylę nepasisekimu, suėmė mus tris, kurie tada buvome namuose: T. Rektorius Feliksas Cots, Br. Pilipas Iriondo ir aš, Juozas Marall, buvome jų aukos. Prieš pat mūsų išvežimą grįžo iš miesto tik prieš kelias dienas parvykęs iš Filipinų salų misijonierius T. Juozapas Doma. Ir jis buvo suimtas kartu su mumis.

— Sudie jums, nameliai! — pasakėme pakutinį kartą sėsdami į dykumoms skirtus automobilius. Pirmajame pasodino mus tris tėvus, o į antrąjį tik vieną brolių. Mat, jis buvo stipras vyras tai jo greičiausiai truputį ir pabūgo. Netrukus stiprios sargybos apsupti jau važiuovome plačiomis Barcelonos gatvėmis. Šoferiams buvo įsakyta mus vežti pas Komitetą Sal-Meron, kur buvo apsistojęs jų karų komendantas.

— Laikas brangus! — pastebėjo T. Rektorius.

— Todėl turime ruoštis, — atsakiau aš.

Trumpai pasirenkę mes atlikome vienas pas kitą išpažintį. Suvedėme galutines sąskaitas su Dievu. Dabar beliko jas suvesti tik su sindikalistais.

Netruko nė pusvalandžio, kaip privažiavome minėto Komiteto rūmus. Mums neleido išlipti iš automobilių.

Teismas vyko už akių. Jis tetruko vos keliolika minučių. Išėjusi komunistų minia apsupo mus iš visų pusių ir nuolat šaukė:

— Mirtis kunigams!..

Nors ir buvome stiprios sargybos saugojami, bet vistiek, girdėdami tokius grūmojimus, jautėmės kaip ėriukai tarp gaujos vil-

ky. Tačiau pati mirtis mums tada rodėsi visai nebaisi.

Netrukus išėjo iš Komendantūros ir šios gaujos vadas vykdyti to sprendimo, kuris tuo metu mums dar nebuvo aiškiai žinomas, nors ir visi mes jau puikiai nuspėjome, koks jis turės būti.

— Į gatvę Sal-Meron! — suskambėjo vado įsakymas šoferiui, kuris paleido mašiną smarkiu tempu.

— Vadinasi, važiuojame namo? — prabilo T. Rektorius. Tačiau netruko nė dešimt minučių, ir mūsų mašina sustojo.

— Lipti lauk! — suriko vadas. — O perlipę per griovį, marš į kalną! Uždraudžiu atsigręžti!

Išlipome iš automobilių. Visų veiduose matyti nepaprasta ramybė. Visi pasiryžę kovoti kovą, nors ir be ginklų. Prasidėjo mūsų kryžiaus kelio procesija. Ėjome tokia tvarka: aš iš dešinės, T. Rektorius vidury ir kairėje T. Misijonierius. Brolis buvo kiek atsilikęs nuo mūsų. T. Rektorius pradėjo kalbėti meilės aktus:

— Mylime Dievą!.. Mylime Jėzų Kristų!.. Mylime Šv. Dievo Motiną Mariją!.. ir t.t. O mes visa tai pakartojome. Tai girdėjo ir mūsų sargybiniai, bet jie nieko į tai nesakė ir mūs netrukdė. Nugirdo mūsų žodžius ir toliau ėjęs brolis. Jis pašoko tada kelis žingsnius arčiau ir sušuko:

— Išrišimo!

Arčiausia mao jo buvęs T. Misijonierius pakėlė ranką ir ramiu balsu prabilo:

— Ego te absolvo... In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

Brolis gavęs išrišimą dar labiau prisartiino prie mūsų, ir mes visi sykiu žengėme į mūsų aukos kalną. Auka jau buvo paruošta. Beliko tik išlieti kraują. Ir šis momentas čia pat, nes tuoj išgirdome įsakymą:

— Stok! Atsigrižti!

Įsakymas buvo kai bematai išpildytas. Prieš mūsų akis už kokių penkių žingsnių stovėjo su atkištais revolveriais aštuoni sindikalistai. Vadinasi, kiekvienam buvo paskirta po du šaulius. Ir šią baisią valandą nė vienas mūsų neprarado savo ramumo. Visų išbalusuose veiduose buvo matyti stipras

pasiryžimas pasiaukoti už savo Vadą - Kristų. Aš tą valandą nieko daugiau negalvoju, kaip tik, kad mirštu už Viešpatį.

— Šauki Tu mus, Viešpatie! Štai mes Tavo balsą išgirde ateiname!

Staiga lyg kažkokios aukštesnės jėgos verčiamas aš pakėliu rankas aukštyn. Tuo metu sutratėjo šūviai, ir aš be sąmonės kritau ant žemės...

Nebežinau, kas toliau su mumis darėsi ir kaip ilgai aš išgulėjau be jokios nuovokos. Gal praslinko pusvalandis? Nieko nežinau... Pagaliau po truputį pradėjau atsipeikėti. Viskas maišėsi kaip sapne. Jokio skausmo nejaučiau. Tik negaliu nei pasijudinti nei akių pramerkti... Pats sau kalbu:

— Bet kas čia gi yra?.. Argi aš dar galėčiau būt, gyvas?.. Kur aš dabar esu?.. Oi ne, tai negali būti, nes aš juk buvau ką tik sušaudytas... Todėl dabar gal būsiu kur nors amžinybėje!

Tokiais ir daugeliui kitų klausimų pradėjau save egzaminuoti ir kuri laiką negalėjau susivokti, kas su manim darosi. Tiktai pamažu, pamažu ėmė grįžti sąmonė. Aš pradėjau sunkiai alsuoti. Tik tuomet man kiek aiškiau pasidarė, kad aš dar esu gyvas. Bet kas tuomet darėsi aplink mane, aš nieko nemačiau. Tik pakėliu tada kairę ranką ir ša ja pradėjau glostyti galvą. Ten užtikau drėgnumą. Vadinas, aš buvau visas kraujuose paplūdes. Tuo metu išgirdau:

— Štai, dar vienas biaurybė gyvas! Reikia jį pribaugti.

— O kitas tuojau pridūrė:

— Et, kam dar čia gadinti šūvį. Jis ir pats prisibaigs! Matai, kad net smegenys ištiškę!

Aš tuo tarpu sulaikiau kvėpavimą, o jie matyti tuo metu pasitraukė, nes aš girdėjau jų atsitolinančius žingsnius. Dar kuri laiką aš gulėjau nejudėdamas. Paskui pamažu atsikėliau ir apsidairiau. Štai netoli nuo manęs ilsėjosi trys kankiniai. Visi jie buvo mirę.

— Kankiniai! Kankiniai! Kankiniai! — pradėjau šaukti ir norėjau bėgti tuojau visiems pranešti, kad šie yra kankiniai. Aplink buvo tylu, ir arti nieko daugiau nematyti. Dabar paaiškėjo ir mano sužeidimai: peršauta dešinė ranka žemiau alkūnės ir dešinėje pusėje gana pavojingai peršauta gal-

va; iš žaizdų labai daug buvo išbėgę kraujo. Kraujas ir dabar dar vis tebesisunkė. Dėl to ir aš jaučiausi vos gyvas. Dešinės rankos nė pakelti negalėjau. Kas dabar man bedaryti? Kad būsiu vistiek netrukus sugautas ir sušaudytas, apie tai aš nė kiek neabejojau. Tačiau jokios mirties baimės aš nebejaučiau. Tiktai prieš mirdamas, aš dar norėjau visiems būtinai paskelbti, kad šie yra kankiniai. Dabar ši mintis atrodo gana keistoka. Bet tada aš nė pats nežinau, dėl ko ji man taip buvo įstrigusi.

Čia pat netoliese stiepėsi į padangę didokas kalnelis. Tad nieko daugiau nelaukdamas pasileidau į jį bėgti. Kodėl nė pats nežinau. Bėgdamas pargriuvau net kelis kartus. Atsikėlęs vėl tolyn skubėjau, kol vėl parkritau. Tai rodos jau buvo bene tik ketvirtą kartą. Sukniubęs aš vėl pagalvoju:

— Na, kokia mano kvailybė bėgti į tą kalną. Ką gi aš ten gero rasiu? — Grįžk atgal! — pats sau įsakiu. — Bet ir vėl ką tu rasi sugrįžęs?

Tai bemastydamas vistiek pasiryžau grįžti prie kelio. Šiaip taip jį pasiekiau. Atsisėdau ant akmens ir laikiu, kas bus toliau. Gal kas važiuos pro šalį? Ir tikrai! Netrukus važiuo pro šalį vienas motociklas. Tai buvo vienas iš sindikalistų. Jis sustojo. Aš paprašiau, kad jis mane kur nors navežtų, nes daugiau eiti negalėjau. Bet jis griežtai atsakė ir tuojaus nuvažiuo tolyn, o aš, matydamas, kad nieko nepešiu, nutariau pats eiti ir ieškoti kur nors kokios pagalbos. Pavojus prie kelio buvo per daug didelis, nes sindikalistai čia siautė visu smarkumu. Vis dėlto baimės aš nė dabar jokios nejaučiau. Juk man vistiek ar mirti ar gyventi. Netoliese pastebėjau nedidoką kaimelį. Nutarian eiti į jį. Čia man reikėjo nusileisti nuo gana stataus šlaito, o jėgų beveik visai nebeturėjau. Todėl atsiguliau ant šono ir nudardėjau į pakalnę, kaip kviečių pėdas paleistas nuo kalno. Šiaip netaip priėjau prie pirmos trobelės, pasibeldžiau į duris. Bet niekas man nieko neatsakė. O gal tik bijojosi įsileisti į vidų kruvinai sužeistą invalidą. Einu prie antros, čia praveria duris viena moteris. Ji visa dreba iš baimės, mane pamačius.

— Klausyk, geroji moteriške! — sakau jai. — Aš esu kunigas. Ar negalėčiau čia

rasti kokios nors pagalbos. Matai, kad esu sunkiai sužeistas. Vos gyvas čia atėjau!

— Labai džiaugiamos, kad bent šiuo tuo galėsiu Jums patarnauti, nors patys matote, pavojinga tai yra. Bet vistiek ką nors reikia padaryti.

Tuojau įsivedė ji mane į vidų, nuplovė ir sutvarkė žaizdas. Netrukus atnešė ir šio to užkąsti. Staiga pastebėjau, kad visą namą apsupo būrys sindikalistų, kurie mane vėl suėmė. O moteriškai pasakė, kad aš esąs kunigas. Todėl su jais, girdi, mes parielgšim, kaip norėsim. Įsodino į mašiną. Karininkas garsiai galvoja: Kur dabar jį vežti? Juk kunigams ne kalėjimas, bet kulka! O aš jam atsiliepiu:

— Vežkite į Solarium! Taip vadinosi viena klinika, apie kurią buvau girdėjęs kalbant šiuose namuose.

— Hm! hm! Klinika Solarium? Nu, jau gerai. Tegu bent ši kartą dar padarysime tau vieną žmoniškumo aktą! — prabilo karininkas.

— Juk aš vistiek mirsiu! Tai leiskite bent ramiai numirti! — pridūriau aš.

— Klinika Solarium! — įsakė karininkas šoferiui.

Netrukus jau ten buvome. Minėtoje klinikoje dirbo seserys pranciškonės. Tuojau jos mane nugabeno į vieną slaptą tik joms težinomą kambarį, gerai sutvarkė sušaradytos rankos kaulus ir visu kuop aprūpino. Vėliau jos man papasakojo, kad tasai minėtas karininkas joms pasakęs, jog aš esu kunigas.

Praslinko mėnuo. Sveikata visiškai pasitaisė. Aš jau galėjau apleisti ligoninę. Bet tik per plauką aš vėl būčiau pakliuvęs sindikalistams į rankas. Mat, tą dieną atvažiavo būrys kareivių ir pareikalavo, kad jiems būtų išduotas kunigas, nes jie turi žinių, kad jis čia esąs. Tik dėka ligoninės gydytojo apsakrumo jie manęs neberado. Paskubomis aš apleidau ligoninę. Slapstydamasis pasiekiau kitą miestelį. Čia vienoje šeimoje vėl slaptai išgyvenau visą mėnesį, iki kol Prancūzijos pasiuntinys apsilankė tuose namuose ir mane iš ten išvadavo. Kartu su juo patekau į laivą. Mes atplaukėme į Marseille uostą. Tokiu būdu buvau išgelbėtas, kaip matote, tik per ypatingą Dievo Apvaizdos vedimą. Iš čia aš jau lengvai galėjau pasiekti Romą, kur ir dabar

tebegyvenu!

Taip pabaigė savo išpūdingą pasakojimą šis naujų laikų kentėtojas.

Br. Kestauskas, S. J.

325 METAI ŠILUVAI

ŠIAIS metais minime 325 metų nuo šv. Panelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje. Šito jabiliejaus proga, norėčiau čia pareikšti keletą minčių ir prisiminti, kas buvo Šiluvoje prieš 325 metus ir vėliau. (Rašydamas šį rašinį naudojausi kun. P. Katalės "Šiluvos Marijos šventovės istorijos" žiniomis).

16 šimtmetį Vakarų Europoje atsiradęs protestantizmas greitai plito visur. Jis persimetė ir Lietuvon. Tų laikų didžiūnai — inteligentai, beeidami aukštuosius mokslus Vokietijos universitetuose, pirmieji užsikrėtė ta atskala. Paprastieji žmonės sunku buvo atsilaikyti, atsimenant to laiko sunkią ūkinę santvarką — baudžiavą. Ponai prievarta vertė priimti jų tikėjimą.

Ir taip katalikų tikėjimas, dar iki tolei nespėjęs giliai įleisti šaknis ėmė labai silpnėti.

Ir Šiluvoje tuomet buvo sunkios dienos katalikams. Bažnyčios daiktai buvo užkasti geležinėje skrynioje žemėje ir jau neliko nė bažnyčios pamaldoms laikyti, nė kunigo.

Tačiau dar buvo daug žmonių, kurie garbino Dievą ir šv. Dievo Motiną Mariją ir nenustojo vilties.

Ir taip praėjo katalikams sunkių 80 metų. Aišku, per tiek laiko jau daug žmonių ir išmirė, nesulaukdami geresnių laikų, daug vargo ir ašarų išlieta.

Ir štai įvyko stebuklas. Šiluvos bažnyčios archyve yra saugojamas dokumentas šį septyniolikto šimtmečio, kuris Švenč. Panelės pasirodymą taip aprašo:

Piemens, beganydami bandą prie pat miestelio, pamatė ant didelio akmens bestovintą moteriškę su kūdikiu ant rankų. Ji verkė. Vaikai, nedrįso jos prakalbinti, pasirūpė vieną iš savųjų pas kalvinų kunigą, pranešti apie nepaprastą įvykį. Atėjęs pastorius su mokytoju Salamonu, paklausė, ko vertkianti. Ji atsakiusi: "Kitados šitoje vietoje buvo garbinamas mano mylimas Sūnus, o dabar čia ariama ir sėjama". Tai pasakiusi, dingo.

Garsas apie apsireikimą sklido visur. Neilgai trukus, į tą vietą atvyko aklas senelis ir vos tik prisiriartino prie apsireikimo vietos, tuoj praregėjo. Jis nurodė tą vietą kur žemėje buvo užkasta geležinė skrynja su bažnytiniais daiktais. Ir ji buvo iškasta iš žemės...

Ir nuo to laiko katalikų tikėjimas žmonėse pradėjo vis kilti. Tūkstančiai plaukė Šiluvon ir ten įgaudavo nepaprastų Dievo malonių. Yra žinių, kad jau 1629 m. Šiluvoje per Švč. Panelės užgimimo atleidus 11 tūkstančių katalikų priėmė Komuniją.

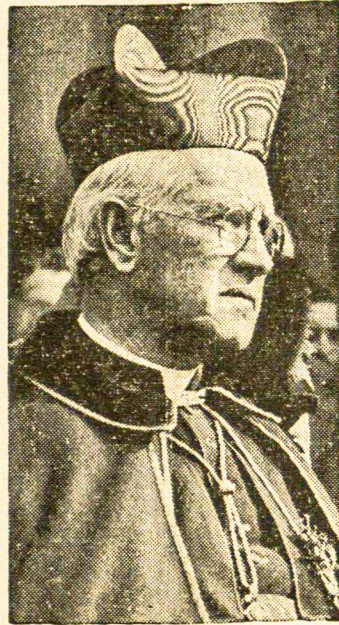
Įvykstant daug stebuklų šv. Tėvas pripažino Švč. Panelės paveikslą Šiluvoje stebuklingu ir pašventino prisijusią vainiką ir suteikė visuotinus atleidus rugsėjo 8 d. 1785 m. įvyko bažnyčios pašventinimas ir paveikslavimas. Tuomet Šiluvoje buvo didelės iškilmės. Iškilmingas šv. Mišias laikė pats vyskupas Giedraitis, asistuojamas vyskupų Adomo Kasčio, Malinausko, dalyvaujant daugeliui pralotų, žemaičių storastai Gelgaudui ir tūkstantinėms minioms.

Ir dabar kasmet Šiluvą aplanko tūkstantinės minios. Daugybė stebuklingų pagijimų yra užrašyta neperijodiniame leidinyje "Marijos Šventove Šiluvoje".

Mūsų laikai daug kuo yra panašūs į anuos prieš 325 metus. Laisvamanybė ir bedievybė apsidėjo daugelį prasilavinusių. Šis jubiliejus

tegul primena mums Marijos pagalbos reikalingumą ir galybę. Nepatingėkime jame dalyvauti ir pasimelsti už savo tėvynę prie Dievo Motinos kojų.

A. M-kis

Mirė New Yorko Kardinolas Hayes

New York. — Šv. Juozapo vasarinėje stovykloje, naktį iš rugsėjo 4 į 5 d., mirė kardinolas Hayes, New Yorko arkivyskupas, ėjęs 71 metus amžiaus. Jo Eminencija atrodęs sveikas, jokia liga nesiskundęs. Sekma dienio ryte, nesulaukus Jo Eminencijos paprastu laiku Mišioms, kardinolo sekretorius, užėjęs Jo ėminencijos miegamajam su tikslu pažadinti, rado arkivyskupą mirusį.

Visas katalikiškas pasaulis liūdi netekęs vieno savo garbingiausių vadų, o ši šalis — vieno savo garbingiausių piliečių. Jo Eminencija buvo ištikimas savo Dievai ir savo tautai. Savo arkivyskupijoje palikęs garbingą paminklą, būtent jo paties įsteigtą Katalikų Labdarių Federaciją, kuri po jo vadovystės išsivystė į vieną didžiausių šelpimo įstaigų. Taip savo gyvenimu kaip savo pamokslais bei viešomis prakalbomis, velionis skelbė ir įgyvendino garbę Dievui ir meilę kraštui. Didžiojo karo metu ir vėliau, uoliai darbavosi taikos palaikymui. Vėliausiu laiku būrė jį krikščionybės jėgas prieš bedievybės ir komunizmo užpuolimus, kariuose jis matė didžiausį ir pavojingiausį Amerikos priešą.

Vysk. Dr. M. Buchberger

Vertė J. Gr.

Didžiosios Socializmo Klaidos

SOcializmas atėjo pasaulin su gražiais pažadais. Jis skelbė įgyvendinsiąs žmonių tvarką, teisingumą ir ramybę. Tačiau savo pažadų socializmas netesėjo. Priešingai, kur išgalėjo socialistinė santvarka, ten žmonės nesidžiaugia tvarka ir ramybe, bet nežmoniškai kenčia nuo žiauraus teroro. Kitokių socializmo vaisių ir nebuvo galima laukti, nes jo sistema iš esmės yra klaidinga. Štai tos didžiosios socializmo klaidos.

1. Socializmas yra bedieviškas. Jis yra pasiryžęs religinį nusiteikimą išnaikinti proletarijato judėjimo tirpykloje. Tai ir yra pirmoji socialistų klaida. Bet jie turi atsiminti, kad kelias be Dievo yra baisus. Platono žodžiai ir dabar yra teisingi: "Jokia valstybė, kuri savo valdovu turi ne Dievą, bet mirtingąjį, neišvengs nelaimių ir pražūties". Kiekviena santvarka turi remtis Dievu. Taigi ir socialinė santvarka neturės pagrindo, jei atmes Dievą. Atmetas Dievą, tiek individo, tiek visuomenės gyvenimui negali būti suteikta prasmės ir tikslo, kuris būtų išmintingas ir žmogaus vertas. Juk žmogus gyvena ne vien duona, juo labiau ne vien neapykanta. Tai pastebėjo "religinieji" socialistai, kurie jau atvirai ima prisipažinti, kad, atmetus religiją, socializme atsiradusi savotiška skylė. Tačiau kol socializmas bus tuo, kao jis dabar yra, tol bus teisingi žymaus socialistų vado Bebelio žodžiai: "religija ir socializmas yra taip priešingi, kaip ugnis ir vanduo". Socializmas paraližuoja žmogaus sielos galias, atima iš jo tikėjimą ir viltį, betgi neturi kuo visa tai pakeisti. Marksas religiją pavadino liaudies opiumu. Tačiau dabar matome, kad ne religija, bet socializmas yra liaudies opiumas.

2. Socializmas klaidingas, nes jis nepripažįsta žmogaus prigimties. Jis laiko žmogų ne tuo, kao jis iš tikrųjų yra. Socialistai moko, kad žmogus iš prigimties esąs geras, o tik ekonominė ir socialinė tvarka reikalaujanti reformos. Kai žmonės bus aprūpinti maistu, tuomet būsianti taika ir laimė. Prieš blogus žmogaus polinkius ir aistras, kurių kyla iš nuodėmės ir veda į nuodėmę, socializmas užmerkia akis. Tuo daroma didelė

ir esminė klaida. Kadangi ir sočių žmonių tarpe tol kova ir neapykanta neišnyksta, kol Kristaus evangelija neapima žmogaus sielos gelmių.

3. Toliau socializmas klysta, nepripažindamas prigimtos teisės, o drauge laisvės ir kitų švenciausią žmogiškosios asmenybės teisių. Laisvė, savarankiškumas, asmenybė turi išnykti masėje. Prigimtos teisės vietoje, kuri apsaugo nuo neteisingumo ir prievartos, yra masės valia, taigi stipresniojo galia, kumščio teisė. Vietoj laisvo užsiėmimo, yra priverstinis darbas, po kurio seka dvasinė vergija. Vietoj ekonomiškai stipresniojo prievartos yra masės prievarta. Kad taip yra, pakankamai pavyzdžių turime iš Sov. Rusijos gyvenimo — nedidelis diktatorių ir budelių būrys, tuo tarpu neapsakomai didelė masė pavergtų žmonių, kurie lyg darbo gyvuliai prakaityoja už menką maisto kąsnį ir skurdų butą. Taigi, liaudiškai tariant, sumainytos kepurės. "Jeigu liberalizmas reiškia nepripažinimą žmogaus laisvės esmės, tai etiškasis socializmas reiškia laisvės mirtį" (O. Schilling-. Liberalizmui mašinos ir turtų produkcija buvo esminis dalykas, o žmogus — šalutinis dalykas; socializmas gi masė, mašinos ir produkcija yra viskas, o atskiras individas — niekas.

4. Pagaliau klysta socialistai, atmesdami krikščioniškosios dorovės dėsnius. Tikėjimas į Dievą ir doriniai įstatymai, socialistų mąnyme, yra kvailas išmislas žemos ekonominės santvarkos. Kaip socialistai atmeta Credo, taip lygiai jie atmeta Dekalogą. Pagal socialistus nesą jokio amžino dorovingumo. Dorinės idėjos esančios tik atvaizdas anksčiau buvusių ekonominių sąlygų. Tėkiu būdu jis palaidoja autoritetą ir klusnumą, net tėvų ir vaikų santykiuose; teikia visokią paramą žudymui negimusių vaikų; griauna moterystės šventumą visuomeniniame gyvenime, spaudoj, teatre ir kine, žodžiu, visur leidžia dorinį palaidumą. Visa tai turi vesti prie visuotinio dorinio supuvimo, kurio jau dabar didžiąją dalį turime. Tuo baurisi net kai kurie komunistai, pav., vienas prisipažįsta: "Ypatingai mane atstumia didelis "ta-voriščių" ištvirkavimas ir palaidumas".

Paklausimams Atsakymai

Ar Bažnyčia atsisako laidoti žmones, jeigu nėra niekam pinigais atlyginti už šį patarnavimą? Jeigu tėvai, pavyzdžiui, būtų neturtingi ir neturėtų iš ko atmokėti, ar Bažnyčia neleistų kunigui palaidoti jų sūnų ar dukterį su visomis bažnytinėmis apeigomis?

Bažnyčia yra gera motinė, kuriai tikrai rūpi jos vaikelių laimė ir likimas. Ji niekad neatsakys savo patarnavimo ir krikščioniško palaidojimo vien dėl to, jog nėra kam pinigais jai už tai atlyginti. Ji yra išleidus griežtas įsakymus, kurie draudžia priešingai pasielgti. Jeigu kas manytų, jog žino kokį įvykį, kuriame laidojimas buvo atsakytas dėl neturto, teneapsigauna — ten turėjo būti kitokios priežastys!

Ką reikia daryti su pašventintais medaliukėliais, jeigu jie jau netinkami vartojimui, t. y. jau išsinešioję?

Pašventinti dalykai, kurie yra padirbti iš stiklo, plieno ar kito metalo turi būti sunaikinti kai daugiau netinka vartojimui. Reikia sudaužyti, sulankstyti ar taip sunaikinti, kad pasikeistų pašventinto dalykėlio išvaizda. Paskui, galima išnešti juos su pelenais, ar pakasti kieme ar kur kitur, ar įmesti į kokią upę. Kartą pašventinto dalyko išvaizda yra pakeista, jis praranda savo pašventinimą. Pavyzdžiui, jeigu kas pašventintą grabnyčią suleistų taip, jog ji daugiau nebūtų panaši į grabnyčią, tada dingsta ir pats pašventinimas. Suleistas grabnyčios vaškas nebūtų pašventintas.

Ar visad turėtu eiti į savo parapijos bažnyčią Mišių išklausti?

Ne, nėra reikalo. Jeigu tik kas pakankamai prisideda prie savo parapijos užlaikymo, Mišių išklausti gali eiti kur tik nori. Kartais yra malonu į kitą bažnyčią nueiti. Pamatome ir pastebime Bažnyčios vienumą, labiau įvertinam Bažnyčios apeigas ir šalia to, gauname progos išgirsti kitus pamokslininkus. Žodžiu, yra savo rūšies tikėjimo anklėjimas.

Ar galvos skaudėjimas pateisina nuo Mišių išklausymo sekmadienį.

Tai priklauso nuo paties galvos skaudėjimo ir nuo priežasties dėl kurios jis galimai atsirado. Tikrai skaudanti galva, paeinanti iš kokios ligos, t. y. kai pats galvos skaudėjimas yra iš ligos, yra pakankama priežastis ir todėl atleidžia nuo pareigos išklausti Mišių sekmadienį. Tačiau, paprastas galvos skaudėjimas niekeno nepateisina. Dažnai atsitinka, jog paskutines Mišias atlaikančiam kunigui neapsakomai skaudžia galvą, o visgi eina, laiko Mišias ir kaip geriausiai pajėgia, savo pareigą išpildo. Kartais galvos skaudėjimas yra kaip kokia nelenta gegutė, kuri iškukuoja kas įvykų praeitą vakarą. Toks galvos skaudėjimas, kurs paeina nuo gėrimo, kokių šokių, trunkamosi ar daužymosi visiškai neturi būti nė svarstomi kaip pateisinimai nuo Mišių išklausymo sekmadienį.

Tačiau, visuose šiuose dalykuose reikia vartoti kiekvienam Dievo duotą sveiką protą. Sakyti, jog būčiau galėjęs ateiti į bažnyčią, jeiga truputį daugiau būčiau pasistengęs yra pasakymas, kurį verčiau nesakyti. Kitas aiškiai mato, jog buvai kaltas.

Ar tik vienos rūšies yra tretininkų?

Ne. Daug senesnių ordenų turi tretininkai, pavyzdžiui: benediktinai, dominikonai, servitai, augustinijonai ir pranciškonai visi turi savo tretininkus. Kai kurios naujesnės kongregacijos, vienuolijos, turi panašias tretininkams draugystes į kurias stoja pasaulininkai.

Ar yra bloga katalikei mergaitei draugauti su nekataliku vaikinu?

Ne visad galima sakyti, jog tai būtų bloga ar nuodėminga, bet tikrų tikriausiai galima sakyti, jog tai nepatartina. Kadangi katalikų Bažnyčia neigiamai žiūri į maišytas moterystes, ji norėtų, jog katalikai jaunikaičiai ir katalikės mergaitės vieni su kitomis draugautų ir iš savitarpio išsirinktų gyvenimui draugą.

TAIP KOVOJA KATALIKAI

Persekiojamieji Kelia Galvas

JAU kelinti metai, kai Tabasco valstybėlėje (Meksikoje) siaučia žiauras katalikų persekiojimas. Baisiausias Tabasco persekiotojas buvo jos gubernatorius Garrido Canabalas. Tabasco gubernatoriumi tapus generolui Cardenai, Canabalas išsinešdino į Nicaragūą.

Jau kelintas mėnuo, kaip gen. Cardenas "tiesia ranką" katalikams, norėdamas gauti jų paramą kovoje su užsienių monopoliais. Žinoma, tas "rankos tiesimas" buvo nelengvas, laikant tikėjamą saspauštą replėse ir nesiliaujant jo persekiojus. Tačiau buvo prieita prie šiokių tokių susitarimų, ir katalikai, klausydami savo vyskupų, prisidėjo prie valdžios įsakytos rinkliavos kovai su žibalo kompanijomis. Ta pačia proga jie pasiryžo išgauti iš valdžios visišką teisių pripažinimą ir laisvę savo tikėjimui. Skaitydamas sekančią aprašymą, skaitytojas stebėsis jo sensacingumu, juo labiau, kad Tabasco ilgą laiką kentėjo negirdėtą persekiojimų kalvarią. Šis aprašymas, kuris tyčiomis buvo nutylėtas ne tik Meksikos, bet ir viso pasaulio laisvamaniškosios ir "nepartinės" spaudos, yra džiugus faktas katalikams parodąs, kaip jokiū būdu nėra galima išplėsti tautos tikėjimą ir, tuo pačiu, kaip Meksikos katalikai sugeba susiorganizuoti tvarkingai, šventai ir atkakliai kovai dėl savo teisių. Tai kovai be kraujo praliejimo, kurios ginklas yra malda ir kankinių kantrybė. Čia trumpai paduodame įvykių aprašymą, paskelbtą laikraštyje "El Hombre Libre" (Meksika, 1938 m. gegužės 23 d.).

* * *

"Villahermosa, Tabasco, 1938 gegužės 19 d. — Trečiadienį, liepos 11 d., 21 val. 30 min. į šį miestą (t. y. Villahermosą), išsirikiavę tvarkingomis eilėmis ir tylėdami įžygiavo 500 kaimiečių. Jie apsistojo lauke nakčiai, kurios metu į Villahermosą ir Tamultą de las Barrancas turėjo ateiti keletas tūkstančių naujų žmonių iš apylinkės. Liepos 12 d., ryte, jie turėjo susirinkti didžioje miesto aikštėje ir pareikalauti iš gubernatoriaus savo tikėjimo teisių.

Žmonės ir Policija

Šios pirmosios 500 kaimiečių grupės žygiavimo į Villahermosą negalėjo sutrukdyti žandarai, sukoncentruoti Tamulto apylinkėse. Apie 22 val. šie 500 kaimiečių gavo žinią, kad žandarai užėmė visus praėjimus į Villahermosą ir kad žmonių būrys, ateinąs iš Chontalpos, turėjo grįžti ir išsisklaidyti apylinkiniuose ūkiuose, laukdami, kada kelias bus laisvas arba kai bus rastas koks nors nesaugojamas perėjimas per upę.

Tai sužinoję, pačiame Tamulte susirinko 5 ar 6 asmens ir apie 23 val. nakties ėmė būgnuoti karo būgnu, duodami ženklą rinktis. Netrukus mažas 20 katalikų būrelis pasileido Villahermosos link. Pryšakyje ėjo dvi mergaitės, nešdamos gražią trispalvę vėliavą su Gaadalupės Dievo Motinos paveikslu.

Įžengdamas į Villahermosą, šis būrelis jau buvo išaugęs į 500 vyrų, moterų ir vaikų. Vos įžengę į miestą, jie sužinojo, kad jų eina pasitikti virš 1,000 katalikų. Džiaugsmo šauksmai išsiveržė iš visų krūtinų. Kaimiečiai, kurie į Villahermosą buvo atvykę patys pirmieji, dabar buvo pažadinti būgno garsų, ir stojo su visais į eiles. 23 val. 45 min. tikras katalikų batalionas praėjo pro kareivines su vėliava pryšakyje. Vienas kalbėtojas paskelbė visiems eiti Telegrafo rūmų link. Tenai Meksikos prezidentui turėjo būti pranešta, kodėl ūkininkai susirinko ir drauge užprotestuota prieš gubernatorių, kam šis liepė pastoti kelius, neduodamas ūkininkams susirinkti.

Telegrafo tarnautojai teisindamiesi, kad buvo vidurnaktis, nesutiko pasiųsti telegramą prezidentui. Tada minia nuvyko prie gubernatoriaus rūmų. Iš minios į gubernatūrą buvo pasiųsta komisija, kuri sugrįžusi pranešė, kad gubernatorius miega.

Budėjimas ir Maldos

Tada minia pasitraukė nuo gubernatūros ir sustojo prie Nekalto Prasadėjimo bažnyčios griuvėsių. Šią bažnyčią buvo įsakęs sugriauti pats Garrido Canabalas.

Minioje pakilo entuziazmas, kai dvi mer-

gaitės, nešusios tėvynės ir Guadalupės Dievo Motinos vėliavą; ją pastatė toje vietoje, kur, kaip spėjama, stovėjo didysis altorius. Keli ūkininkai ėjo prie vėliavos garbės sargybą, o likusioji minia pradėjo kalbėti ražančių. Buvo 1 val. nakties. Niekas nemiegojo. Visi giedojo Marijos giesmes ir kalbėjo šv. ražančių.

Ūkininkai ir Gubernatorius

Gegužės 12 d. rytą minia pasiuntė savo atstovą pas gubernatorių. Gubernatorius atstovui pareiškė, kad ūkininkai turi ko greičiausiai išsiskirstyti ir kad ramiu būdu darytų žygių atgaivinti tikėjimą, pav., šiam tikslui sudarydami penkių asmenų komisiją ir pasiūsdami antrą panašią komisiją į Meksiką (sostinę). Tačiau atstovas atsakė, kad ūkininkai nesijudins. Priešingai, jie jėga paims upių perėjimus, kad visi norintieji galėtų atvykti į Villahermosą. Jie neišeis iš miesto, negavę pilno tikėjimo laisvę. Tada gubernatorius pagrasino, kad bus pralietas kraujas, jeigu žmonės neišsiskirstys. Atstovas atsakė, kad visi yra pasiruošę mirti, nepraliedami nė vieno savo užpuolikų kraujo lašo. Tai girdėdamas, gubernatorius pabūgo ir liepė žandarams grįžti į savo kareivines.

Tuo pačiu metu, 7 val. 30 min. ryto, minia, susirinkusi prie bažnyčios griuvėsių, gavo žinią, kad apie 1,000 katalikų, esančių už 300 metrų nuo jų, yra apsupti kareivių. Netrukus iš minios buvo pasiūsta 1,000 vyrų, kurie, nežiūrint kareivių pastangų, išlaisvino apsiaustuosius. Minia džiūgavo. Tuoj buvo pasiūsta telegrama prezidentui ir laikraščiui "Excelsior", kur buvo reikalaujama visiškos tikėjimo laisvės Tabasco katalikams, pilnos veikimo laisvės kunigams ir vyskupams; kad Cunduacano bažnyčia, vienintelė nesugriauta visame Tabasce, būtų nedelsiant atidaryta; kad, pagaliau, būtų atšauktas negirdėtas Garrido Canabalo įstatymas, reikalaujantis, kad visi kunigai būtų vedę.

Dienos metu žmonės visi rinkosi. Viename būryje buvo kun. Aguayo, tabaskiečių didvyris, visų mylimas dėl jo atsispyrimo prieš nesuskaitomus Canabalo persekiojimus.

10 val. prie bažnyčios griuvėsių jau buvo mažiausia 5,000 žmonių.

11 val., gubernatorių kviečiant, vėl nuvyksta į gubernatūrą minios pasiuntiniai. Pasi-

tarimas su gubernatoriumi užtruko apie pusvalandį. Gubernatorius aiškinosi, kad jis tik pildas centrinės valdžios nurodymus. Jis reikalavo, kad žmonės išsiskirstytų. Jam buvo atsakyta, kad žmonės jokių būdu neišsiskirstys ir nepajudės iš vietos, kolie nebus suteikta pilna tikėjimo laisvė.

17 val. į gubernatūrą vėl buvo pakviesta minios atstovybė. Gubernatorius pranešė, kad vid. reikalų ministras įsako aikštę apleisti, o tikėjimo atgaivinimo reikalui pagal įstatymų numatytas taisykles tegul būna sudaryta komisija. Gubernatorius ir vėl išgirdo tą patį atsakymą: Žmonės nieko nenori iš vid. reikalų ministro; jie kreipėsi į prezidentą, o ne į ministrą, ir kad iš prezidento, o ne nuo jo ministro jie laukia atsakymo.

Liepos 13 d. rytą gubernatorius vėl kreipėsi į minią, reikalaudamas išsiskirstyti. To paties reikalavo ir vid. reikalų ministras savo naujoje telegramoje.

Tada minia pasiryžo atsakyti vid. reik. ministrui visišku tylėjimu, o Resp. prezidentui pasiūsti naują telegramą. Atsakymas vid. reik. ministrui buvo tos pačios dienos 17 val. surengta manifestacija. Buvo išdalinta 5,000 lapelių, kviečiančių Villahermosos gyventojus į manifestaciją.

Liepos 13 d. Manifestacija

17 val. prasideda didinga manifestacija. Minios prysakyje eina graži vėliava, nešama vieno jaunuolio ir mergaitės. Eisena tylėdama praėjo pro gubernatūrą ir ruzygiamo svarbiausiomis miesto gatvėmis. 18 val. 45 min. jau buvo daugiau kaip 18,000 manifestantų. Visi miesto gyventojai išėjo į gatves pažiūrėti eisenos. Visur nuostabi tvarka, visiška tyla. Buvo nešami didžiuliai drobės plakatai, ant kurių stambiomis raidėmis buvo išrašyta katalikų valia. Buvusios šv. Kryžiaus bažnyčios vietoje viena mergina pasakė kalbą, pranešdama, kad šioje naujai katalikų užimtoje vietoje bus pastatyta šv. Kryžiaus bažnyčia ir kad to kvartalo gyventojai iškilmingai pasiima pareigą ją čia pastatyti. Kai buvo sugrįžta prie Nekalto Prasidėjimo bažnyčios griuvėsių, minioje pakilo didžiulis entuziazmas. Viena mergina paprasė minią nutilti, padėjojo Dievui už suteiktą pergalę ir pareiškė, kad minioje yra kun. Hidalgo. Ji prašė, kad tie, kurie

Jį pažįsta, atneštų prie čia pat paruošto altoriaus. Netrukus 4 ar 5 vyrai iškėlė kun. Hidalgo ant rankų, o minia, džiaugsmingai jį sveikindama, davė jam kelią. Kun. Hidalgo atsistojo prie altoriaus ir iš susijaudinimo virpančiu balsu prabilo į minią. Baigdamas jis visus pakvietė išklaudyti šv. mišių, kurias jis atlaikys čia rytoj. Visi entuziastiškai pritarė.

Tylos Samokslas

Joks laikraštis, neišskyrus nei "Excelsior", nei "El Universal" nepaskelbė jiems pasiųstų telegramų ir neidėjo fotografijų. Žmonės suprato, kad toks buvo valdžios įsakymas. Valdžia, be abejo, tikėjosi užslopinti Tabasco gyventojų šauksmą, reikalaujantį laisvės.

Tuo tarpu, 23 val. 30 min. (gegužės 13 d.) žmonės be pertraukos rinkosi į Villahermosą. Liepos 14 d. vėl atvyko 3,000 naujų katalikų iš įvairių kraštų. Niekas jų nestengė sulaukyti. Sa gubernatoriumi daugiau nebuvo tartasi, naujų telegramų neatėjo. Tačiau Tabasco katalikų laisvės šauksmą, kad ir stropiai valdžios slopintą, išgirdo visa Meksika. Jis prasiveržė ir už Meksikos ribų. Jį girdime mes ir jį girdi visas pasaulis. Tai persekiojamųjų Meksikos katalikų laisvės šauksmas, kuris tyčiomis yra slepiamas ir nutylimas "nepartinės" spaudos. Tas tylėjimo samokslas neturi suklaidinti mūsų. Mes turime užjausti vienminčius meksikiečius katalikus ir mylėti savo tikėjimą ir nieko dėl jo nesigailėti, kaip jie jį myli ir kaip jie nepabūgsta dėl jo pažiūrėti juodai mirčiai į akis. Ta mirtis yra kankinių mirtis ir kraujas. Jis palaistys žemę, iš kurios išaugs naujos kovotojų eilės, nauji meksikiečiai ir nauja Meksika.

Pr. Br.

RAIŠAS DIRBA RAŽANČIUS

Gerbiamieji prieteliai, aš padirbu ražančius, kaip tai: kukinius poterukus (karoliukus) ant gero storo drato, kuris gali laukti per metų metus.

Pardodu du ražančius už dolerį ir tikrai žinau, kad būsite patenkinti. Jeigu reikalas yra perdirbti jūsų senąjį ražančių, tai prisiųskite, o aš perdirbsiu.

Aš esu raišas, turėdamas paralyžuotas kojas, ir per 14 metų esu prieglaudoj neturtėlių. Reikale meldžiu atsiųskti po antrašu: John Shislosky, Little Sisters of the Poor, De Kalb and Bushwick Avenues, Brooklyn, New York.

PASAULIO ĮVYKIAI

Šv. Tėvas Siekia Taikos Europoje

Castel Gandolfo, Italija. — Tuo tarpu kai Europoje iš visų pusių grasina karo šmėkla, Šv. Tėvas Pijus XI stodamas už visuotiną taiką, šiomis dienomis kvietė "sugrįžti prie Dievo" kaip vienintelę priemonę išvengti pasaulinės nelaimės, suirimo.

"Visas pasaulis žiūri pražūčiai į akis, iš visų pusių jis apsuptas grąsinimais", Šv. Tėvas išsitarė. "Tikrai būtų pražūtinga, jeigu šių laikų grūmojimais būtų vykdomi. Tai tada pasaulis tikrai suprastų ką tai reiškia gyventi be Dievo. Būkime dabar Dievo prieteliai! Kitaip joks kitas dalykas nepasiseks. Kas gi gali išeiti į gerą be prietelystės su Dievu?"

Atrastos Naujos Katakombos

Roma, Italija. — Romoje po "via Latina" gatve neseniai buvo aptiktos naujos katakombos. Jų atkasimas yra labai sunkus ir lėtas, turint galvoje per tiek šimtmečių susinešusias šiukšles ir žemę. Pagal senus raštus, po Romos miestu esančios dar 3 katakombos, į kurias įėjimas dar nėra atrastas.

Gausios Šeimos

Italija. — Šalia Paduvos yra miestelis Santa Giustina in Colle, kuris visoje Italijoje pasižymi didžiausiu gausių šeimų skaičiumi. Iš visų 5,535 miestelio gyventojų 1716 yra vaikai, turį mažiau kaip 10 metų amžiaus. Viena šeima turi 14 gyvų vaikų, kita 13, 10 šeimų turi po 12, dešimts po 11, 23 po 10, 25 po 9, 38 po 8, 70 po 7. Kiekvienas naujagimis tenai yra priimamas kaip Dievo dovana.

Italų Spauda Nepaprastai Puola Vatikaną

Prancūzų laikraštis "Oeuvre" rašo, kad Mussolini esąs labai nepatenkintas Popiežiaus įspėjimu, kuris esąs panašus į prakeikimą. Esą, Mussolini artimieji net manė, kad jis įpykęs, galįs nueiti labai toli ir net atsisakyti nuo konkordato.

Visa italų spauda nepaprastai puola Vatikaną, kur, kaip minėtas prancūzų laikraštis pažymi, viešpataujas didelis susijaudinimas. Popiežių tatai labai palietę. Arakštuosiuose Vatikano sluoksniuose numatomą, kad,

jei Popiežius mirtų, Popiežiaus rinkimai turėtų įvykti ne Italijoje ir Popiežius turėtų būti išrinktas ne italas. Kai kas kalba apie kandidatą amerikietį.

Italijos karalius dėl fašistų kampanijos esąs labai neramus ir ją smerkia.

Iš Vokietijos

— Po Popiežiaus kalbos Propagandos Kongregacijos auklėtiniais, kuria pasmerkė rasizmą, hitlerininkų tarpe iššaukė didelio nepasitenkinimo. Jie pradėjo dar labiau varžyti katalikus. Vokietijos vyskupai kasmet turi paprotį susirinkti Fuldos mieste ir tartis svarbiais reikalais. Šįmet ir Austrijos vyskupai norėjo posėdžiauti drauge su vokiečių vyskupais, bet hitlerininkai davė jiems suprasti, kad toks austrų vyskupų bendradarbiavimas su vokiečių vyskupais bus laikomas kaip priešhitleriška akcija.

— Anglų spauda praneša, kad Hitleris noris vokiečius katalikus atskirti nuo Popiežiaus ir tam tikslui tversias tautinę bažnyčią. Ar daug turėtų Hitleris pasekėjų nežinome, bet vienas dalykas tikras, kad jo santykiai su italais visai pasikeistų.

— Oldenburgijoje (Šiaurės Vokietija) hitlerininkai uždarė visą eilę katalikiškųjų mokyklų, jų gi vieton tapo atidarytos bedieviškos mokyklos. Tėvas, kurie išdrįso pasipriešinti, uždarė į koncentracijos stovyklas. Be to, iš kai kurių vietų pradėta šalinti vikarai ir klebonai, net pats vyskupo generalinis vikaras Vechte buvo prievarta išvežtas. Visų tų ir kitų faktų akivaizdoje energingas Monasterio vyskupas gedulo ir atgailos ženklai uždraudė skambinti varpais ir visus tikinčiuosius kvietė maldauti Dievo pagalbą ir saugoti jaunuomenę nuo sugedimo.

— Salzburge uždaryta trys vienuolynai. Pranciškonų, kapucinų ir kapucinų vyresnieji gavo įsakymą kuogreičiausiai apleisti vienuolynų patalpas, kurias, matyt, užims valdžia.

Laimingas Tėvas

Prancūzija. — Neseniai Lilyje (Prancūzijoje) buvo reta laidotuvių procesija. Karste gulėjo tėvas Leonas Basquinas, o paskai karstą eilėje ėjo 6 kunigai, mirusiojo sūnūs. Leonas Basquinas, ilgametis Lilio apskrities apsaugos viršininkas, visą laiką buvo

giliai tikis ir pavyzdingas katalikas ir sulaukė retos laimės, kad visi jo 6 sūnūs buvo išvesti kunigais. Laidotuvių procesijai vadovavo Lilio arkivyskupas kardinolas Leinartas. Tai buvo tikrai laimingas tėvas, kuriam ne vienas galėtų pavydėti.

Žydai Spaudžiami

Brazilija. — Brazilijos vyriausybė išleido parėdymą, kuriuo uždarė visas ten buvusias sionistų organizacijas. Kaip matome žydams jau visame pasaulyje darosi ankšta.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Lietuvos Bažnytinio Meno Paroda

Lietuvos bažnyčios turi daugybę brangiausių ir rečiausių meno turtų. Ilgą laiką lietuvių tauta neturėjo sąlygų kitur kur krauti meno brangenybes, tai krovė jas bažnyčiose.

Paskutiniaisiais laikais susidomėta bažnyntiniu menu ir jo apsauga. Kaune yra įsisteigusi Bažnytinio Meno Draugija, kuri čia yra įkūrusi labai įdomų bažnytinio meno muziejų. Bet muziejuje yra tik maža dalelė bažnytinio meno brangenybių. Visa kita laikoma įvairiose bažnyčiose.

Bažnytinio Meno Draugija, norėdama paminėti Lietuvos nepriklausomybės 20 metų ir krikščionybės 550 metų sukaktuves, pasiryžo suruošti plačią bažnytinio meno parodą. Kadangi beveik visi bažnytinio meno turtais randasi bažnyčiose, tai draugija kreipėsi į bažnytinę vyriausybę, prašydama leisti juos parodai panaudoti. Kauno arkivyskupas metropolitas J. Skvireckas, parodos rengimo sumanymui mielai pritarė ir draugijos prašymą patenkino. Paroda bus atidaryta dar šiais metais, gruodžio mėnesio pradžioje.

Šioje parodoje manoma atvaizduoti bažnytinio meno kelių nuo pačių seniausių ligi paskutiniųjų laikų.

400 Vaikų Iškila

Marijampolė. — Dugpiučio 21 d. Marijampolės Angelaičių Pulkas surengė Kazlų-Rūdos miške iškilą. Nuvažiavo 300 ekskursija traukiniu. Prisidėjus Kazlų-Rūdos ir Vilkaiviškio angelaičiams, susidarė apie 400. Per sumą bažnyčioje, angelaičiai išpildė visą gie-

dojimą, o miške įvykdė vykusią programą. Vaikai ir tėveliai tuo labai patenkinti.

Į iškilą atsilankė iš Amerikos svečias kun. Kelmelis, Newarko, N. J., Švč. Trejybės parapijos klebonas, ir pasveikino iškilautojus. Marijampolės Angelaičių Pulkas sekantią dieną, Marijampolėje, atsidėkodamas garbingam svečiui už atsilankymą, įteikė gėlių bukietą ir adresą, kuriuo sveikina Newarko Švč. Trejybės parapijos vaikučius ir tėvelius.

A.

Mirė 100 Metų Senelė

Šilalė. — Čia neseniai palaidota 100 metų amžiaus sulaukusi, pavyzdinga Mažrimų kaimo senutė, Marija Petrauskaitė. Reikia pastebėti, kad tokio amžiaus senelių šilališkiai nedaug teturi.

Ką Gali Vieno Kunigo Energija

Kaunas, Žaliakalnis. — Pernai pavasarį šv. Vincento a. Paulo dr. jos Prisiikėlimo skyrius, kun. Sim. Morkūno vedamas, pradėjo statyti didelę senelių prieglaudą, nors kasoje pinigų tebuvo vos 8 tūkstančiai litų. Aštuoni tūkstančiai litų, o namas jau pernai išaugo net keturių su puse aukštų. Gi šįmet rengiamas vidus. Rudenį bus galutinai baigti trys su puse aukštų ir apgyvendinti seneliai. Prieglauda rengiama nepaprastai patogi. Kambariai aukšti, šviesūs, su spintomis sienose. Visoje prieglaudoje centrinis apšildymas, vandentiekis, radijas, tynės (vornos). Be to, bus įrengta kopyčia, skaitykla ir didelė valgykla. Pietų pusėje įrengti trys didžiuliai balkonai, kiekvienas po 19,5 metrų ilgio ir 1,74 m. pločio. Įprastinio stogo nėra, bet tik lėkštas. Jame gana didelė aikštė pasivaikščioti. Ir visas prieglaudos įrengimas kaštuos iki pusės milijono litų.

Iš kur pinigai? — klausia dažnas, nustebeš prieglaudos didumą, juo labiau, kad kiekvienas žino, jog kun. Morkūnas yra jaunasis ir neturtingas vikaras.

Pinigų šis jaunas kunigas gauna iš visuomenės, kuri, matydama jo atsidėjimą kitų reikalams, negaili parodyti savo duosnumo. Ir remia tiek, kad jau ši rudenį daugelis naujoje prieglaudoje ras poilsio vietą.

F. Jerutis

Baigėsi Lituanistikos Kursai

Jau ketvirtį metų kai Draugija Užsienio Lietuviams Rėmti ruošia užsienio lituanistikos kursus. Šįmet šiuose kursuose buvo atvykę iš J. A. Valstybių, Brazilijos, Škotijos, Belgijos ir kitų kraštų lietuviai. Kursai baigti šiomis dienomis, o jų dalyviai išvažiavo į savo gyvenamas vietas.

Kongresas Švč. Panelės Marijos Garbei

Šiluvoje rugsėjo 9, 10 ir 11 d. įvyko kongresas, kuris skirtas paminėti 325 metų Švč. Panelės Marijos apsireiškimo sukakčiai.

Pirmoji diena skirta moterims; antra — jaunimui ir trečioji — vyrams. Kongresą rengė KVC (Katalikų Veikimo Centro) Kauno Rajono Valdyba su L. K. J. "Pavasario" Fed., L. K. Moterų D-jos ir L. K. Vyrų Sągos Kauno Regijono valdybomis.

Keistas žmogus

Gulbinėnai. — Gulbinėnų ir išparceliuoto dvaro laukuose gyvena vienas žmogus, jau prieš keliolika metų gavęs apie 10 ha žemės. Išskyrus iš pagalių suramstyta ir šiek tiek žemėmis apipiltą kapčių ir šieno stirtelę, jokių gyvenamųjų patalpų nematyti. Tikrai nuostabu, kad žiemą (o ir buvo nemažas šaltis), jis praleidžia tame kapčiuje, nors pro atviras skylės švilpia vėjas. Nepaprastai užsigrūdinęs jis, menkais kailiniukais, atlaiko stipriausius šalčius, susikurdamas ugnį tik valgiui išsivirti. Per tuos keliolika metų nė karto nėra sirgęs.

Kiek seniau jis laikė keletą karvių ir arklių, bet tie gyvulėliai pasirodė nesą tokie patvarūs, kaip jų šeimnininkas.

"Duodant išmaldos, netrimituok ties savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami. Ištikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį." (Mato VI, 2).

"Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas." (Mato V, 48).

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
 Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
 Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790